

než 15 kusů, opraví je, třeba-li toho. Při větších ohlášeních budtež však nesprávné seznamy vráceny stranám k opravě.

Nařízením ministerstva práv a financí ve shodě s nejvyšší účtárnou ze dne 13. dubna 1889 č. 44 ř. z. bylo nařízeno, že vzhledem ku platným předpisům o tom, jak nakládati jest se soudními deposity a jak spravovati majetek opatrovanců, nestane se odkolkování z povinnosti úřední, nýbrž strany, pro které jsou premiové dlužní úpisy odkolkování podrobené, uloženy v soudním uschování, pokud se týče jich zástupci zákonem neb úřadem zřízení, jsou povinni postarati se, by úpisy byly odkolkovány. Jestliže strana raději sama neobstará odkolkování a nevymůže-li si k tomu konci, by jí příslušné cenné papíry byly vydány proti opětnému uložení, obstará odkolkování úřad depositní, když strana podala předepsanou opověď a připojila kolku prostý seznam. Úřad depositní zkoumá však dříve podané seznamy a po případě opraví, čeho třeba. Odkolkování děje se v úředních místnostech úřadu depositního odkolkovací komisí za přítomnosti úředníků depositních, jimž jsou svěřeny práce pokladniční.

Depositní úřad jest povinen straně, jestliže za to písemně neb ústně žádala, nejdéle v jednom měsíci po vypršení lhůty k odkolkování vyměřené, odkolkování bez poplatku potvrditi na seznamu při opovědi cenných papírů vráceném.

7. Nařízením min. fin. ze dne 29. dubna 1889 č. 60 ř. z. bylo nařízeno, že za prominutí promeškané lhůty k odkolkování dlužních úpisů premiových žádati nutno zvláštní žádostí, která podána buď u berního úřadu neb u finančního úřadu okresního (úřadu pro vyměřování poplatků); žádost, zejména překážka, proč nebylo odkolkování v čas provedeno, buď odůvodněna a překážka, která musí býti omluvitelná, buď osvědčena (viz čl. Loterie, Promesy, Obchody splátkové).

Úpisy prioritní železniční viz Dráhy.

Úplatky viz Přijímání darů ve věcech úředních.

Upuštění od obžaloby viz Obžaloba.

Urážka církve nebo společnosti náboženské.

I. Urážka církve nebo společnosti náboženské zákonem uznané jest dle § 303 tr. zák. přečinem, jehož předmětem jest

a) učení, obyčej (ku př. mešní oběť, uctívání ostatků svatých atd.) nebo zařízení určitá jako jsou též budovy (modlitebny) bohoslužbě věnovaná (rozh. ze dne 30. listopadu 1885, sb. č. 854, celibát, papežství atd.) některé církve nebo náboženské společnosti státem uznané;

b) předmětem přečinu tohoto mohou býti též sluhové dotyčné církve bohoslužebné úkony opatřující. Úkony těmito rozuměti jest netoliko funkce povahy svátostné, nýbrž vůbec veškeré akty a opatření, jichž výrazem jest dle liturgie dotyčné náboženské společnosti služba boží t. j. vzájemné pěstování, rozmnožování důvěry v boha a úcty k němu (nál. kas. dv. ze dne 16. května 1883 č. 549 sb.). Slůvko »při« (t. j. při výkonu zmíněných funkcí), jehož zákon užil, zahrnuje v sobě i dobu krátce před bohoslužebným jednáním i krátce po něm; zákon chrání zřízení církevního, pokud se nalézá na místě bohoslužby oděn jsa zevními odznaky svého rituálního úřadu (nál. kas. dv. ze dne 21. dubna 1879, sb. č. 197);

c) veřejné vykonávání náboženství některé církve nebo náboženské společnosti státem uznané, jako na př.: katolický pohřeb až do skončení v místě obvyklých modliteb u hrobu (nál. kas. dv. ze dne 15. října 1886

sb. č. 969), kázání (nál. ze dne 23. července 1885, sb. č. 812), odpolední bohoslužba církve katolické po celou dobu svého trvání až do konce požehnání (nál. ze dne 16. července 1886, sb. č. 947).

V případě *a*) zakládá se jednání trestné pohanou učiněnou veřejně nebo před více lidmi (aspoň dvěma) nebo v tiskopisech, rozšířených vyobrazeních nebo spisech nebo snahou zlehčiti učení atd.; v případě *b*) záleží delikt naznačený v urážce, byť i nikoli v tom stupni, jaký předpokládá přestupek urážky na cti; tak ku př. stačí předhůzka neoblíbenosti (nál. ze dne 18. dubna 1891, sb. č. 1426); v případě *c*) stačí nepřístojné chování, které může dáti jiným pohoršení, tudíž může ublížiti náboženskému citu, ku př. dorážení na církevní procesí s hlavou tvrdšíjné neobnaženou (nál. ze dne 23. prosince 1881, sb. č. 399). Stačí ostatně, když pachatel má vědomí, že neslušně se chová, a nepožaduje se, aby zamýšlel dáti pohoršení (nál. ze dne 24. dubna 1885, sb. č. 778, ze dne 30. října 1886, sb. č. 977 a ze dne 19. září 1887, sb. č. 1089). Jednání tato zakládají přirozeně naznačený přečin jen tehdy, nejsou-li zločinem rušení náboženství byvše spáchána v tom úmyslu, by náboženství veřejně bylo zlehčeno.

II. Vojenský tr. zákon (v § 560) a tr. zákon pro Bosnu a Hercegovinu (v § 333) obsahují též ustanovení.

III. Osnova nového trestního zákona.

Dle § 184 osnovy trestá se vězením od jednoho dne až do jednoho roku pro přečin ten, kdo

1. veřejně pohaní zařízení, učení a obyčeje některé církve nebo náboženské společnosti zákonem uznané nebo předměty jejího kultu,
2. kdo veřejně náboženství zlehčuje,
3. kdo dopustí se pohoršujícího činu na některém předmětu bohoslužbě věnovaném nebo v posvátnosti chovaném nebo ve chrámu neb na jiných místech určených k úkonům bohoslužebným. Urážka sluby církve nebo náboženské společnosti státem uznané u výkonu bohoslužby tresce se jako přečin vězením od jednoho dne do 6 měsíců nebo pokutou od 1 zl. do 1000 zl., násilnost pak na osobě jeho spáchaná podléhá trestu vězení od 1 dne do 1 roku (§§ 185 a 186). Přestupku se dopouští, kdo prohřeší se pohoršlivým způsobem proti slušnosti ve chrámu nebo na jiných místech určených k dovoleným náboženským schůzkám nebo při jednotlivých bohoslužebných úkonech nebo veřejných pobožnostech a propadá trestu vězení od 6 hodin do 14 dní nebo pokutě od 1 zl. do 80 zl.

Urážka cti.

I. Pojem.

Vnitřní čest jakožto mravní cena osoby nemůže býti útoky jiných poškozena. Trestní právo chrání toliko zevnější úctu, která jednotlivci dle jeho postavení v lidské společnosti přísluší. Trestu podléhá toliko projev neúcty, nikoli též odepření úcty. Rakouský trestní zákon nevytkl vůbec všeobecný pojem urážky cti ani nestanovil povšechné trestní sankce na ni, nýbrž uvádí taxativně jednotlivé případy urážky cti, jež prohlašuje za trestné. Urážky cti, jichž nelze stihati dle trestního zákona, přísluší dle § 1339 o. o. z. před úřady politické (tak zejména urážka v uzavřeném listě na uraženého adresovaném). Rakouský trestní zákon chrání však ne toliko čest jednotlivců, nýbrž i rodin, veřejných úřadů nebo jednotlivých orgánů vlády, zákonem uznaných korporací, ano i osob zemřelých (§ 492